

Bijlage 2

Beoordeling zienswijzen

Het ontwerpbesluit tot het weigeren van de omgevingsvergunning met de op 6 maart 2012 ontvangen aanvraag om omgevingsvergunning en de daarbij bijbehorende stukken heeft met ingang van dinsdag, 3 oktober 2017 gedurende zes weken ter inzage gelegen.

Tegen het ontwerpbesluit is door mr. De Rooij namens indiener zienswijze 1 en Van Aaken VOF een schriftelijke zienswijze, alsmede een aanvullende schriftelijke zienswijze ingediend. Verder zijn schriftelijke zienswijzen ingebracht door Stichting Groen Kempenland, indiener zienswijze 2, indiener zienswijze 3, indiener zienswijze 4, indiener zienswijze 5 en door indiener zienswijze 6. Voornoemde zienswijzen zijn binnen de gestelde termijn ingebracht en derhalve ontvankelijk.

De door mr. De Rooij ingebrachte zienswijzen kunnen als volgt worden samengevat:

- a. er wordt een uitdrukkelijke aanvraag tot bestemmingsplanherziening gedaan met verzoek om doorgeleiding naar de raad. Met de vaststelling van een bestemmingsplanherziening kan de raad planologisch borgen dat de oppervlakte van het agrarisch bouwvlak niet wordt vergroot. Daarmee kan het gebrek (de weigeringsgrond) worden gerepareerd
- b. het college van burgemeester en wethouders heeft aan de raad voorgesteld om de bestemmingsplanprocedure af te breken. Daarmee heeft het college een weigeringsgrond in het leven geroepen, nu bij uitstek deze weigeringsgrond zou kunnen worden weggenomen door de vormverandering van het bouwvlak te incorporeren in het in procedure gebrachte ontwerpbestemmingsplan.
- c. door de raad is, in overleg met Van Aaken, eerder uitdrukkelijk gekozen voor een projectafwijkingbesluit in plaats van een bestemmingsplanherziening;
- d. met Van Aaken is de gemeente niet in overleg gegaan over staldering. Ook is aan Van Aaken geen termijn gegeven om de aanvraag hiermee aan te vullen;
- e. de provinciale stalderingsregels zijn in strijd met de Wet op de ruimtelijke ordening (Wro) en vinden geen grondslag in artikel 4.1 Wro, omdat staldering geen ruimtelijk doel dient. Er is geen causaal verband tussen een uitbreiding van agrarische bebouwing bij Van Aaken en de sloop van bepaalde gebouwen elders. Ook zijn de stalderingsregels onrechtmatig, omdat deze regels uitgaan van 110% van de te bouwen oppervlakte;
- f. de Verordening Ruimte Noord-Brabant is, waar het betreft de staldering, in strijd met de rechtszekerheid. Verwezen wordt naar Statenmededeling 15 november 2016, nr. 4103437, blz. 12;
- g. het initiatief van Van Aaken is ontwikkeld ruim voor de staldering in de Verordening is opgenomen. In het licht van de anterieure overeenkomst kan niet teruggevallen worden op weigeringsgronden, die recentelijk tot stand zijn gekomen. Zo'n wijziging van de spelregels gedurende het spel kan niet aan Van Aaken worden tegengeworpen;
- h. de verordening is verkeerd toegepast. Gelet op artikel 2.8 Wabo geldt slechts dat aanvragen 1e en 2e fase samen als omgevingsvergunning worden aangemerkt. In casu is slechts één fase aangevraagd. Dat is derhalve niet een omgevingsvergunning als bedoeld in de Verordening Ruimte Noord-Brabant, zie artikel 2 lid 1 sub c. Er kan dus nog niet aan 26.1 VR worden getoetst;
- i. de stalderingseis kan ook als voorwaardelijke verplichting worden opgenomen. De Verordening Ruimte verzet zich daar niet tegen en is volgens rechtsspraak mogelijk. Het weigeren van de vergunning is onnodig bezwarend, disproportioneel, onevenredig bezwarend en in strijd met artikel 3:4, lid 2 Awb. Immers de aanvrager moet investeren in staldering, terwijl het vervolgens de vraag is of de vergunning in een juridische procedure overeind blijft. Een voorwaardelijke verplichting doet meer recht aan de belangen van de aanvrager;
- j. er is sprake van strijdigheid met artikel 3:2 Awb, want er is onvoldoende gekeken naar de in het geding zijnde belangen, feiten en omstandigheden, waardoor. De gevolgen van deze regeling voor bedrijven maar ook de ruimte zijn nergens deugdelijk in kaart gebracht. Een rapportage over de effecten en impact ontbreekt bijvoorbeeld. In dit verband is veelzeggend dat de provincie niet alleen instemt met sloop, maar ook "herbestemming waarbij het gebruik als dierenverblijf juridisch en feitelijk is beëindigd". Daarin zit op zich geen ruimtelijke winst dan wel geen winst die zodanig is (ruimtelijke relevantie heeft) dat dit in de weg kan staan aan de thans voorliggende ruimtelijke ontwikkeling. Per saldo wordt immers ingestemd met het niet-afnemen van de verstening, terwijl er vanuit het oogpunt van milieu voldoende verzekerd is dat de ontwikkeling van Van Aaken toelaatbaar is (Wabo, Wet milieubeheer, Wet natuurbe-

scherming, BZV etc.). Daar is nu juist de bewuste locatie op geselecteerd. Bovendien heeft Van Aaken al vele tienduizenden euro's in het project gestoken en staat zijn bedrijfsontwikkeling in het licht van deze plannen verder stil: het niet-doorgaan van het project betekent derhalve bijzonder grote schade, nu het bedrijf daardoor ver in de tijd wordt teruggezet;

- k. met Van Aaken (of zijn adviseurs) is de gemeente niet in overleg gegaan over de BZV. Ten onrechte is door gemeente gesteld, dat nog is aangetoond dat aan de BZV wordt voldaan en blijkt dat door gemeente niet gecheckt. Ook is aan Van Aaken geen termijn gegeven om de aanvraag hiermee aan te vullen. Uit de toegevoegde nieuwe BZV blijkt, dat Van Aaken daaraan voldoet;
- l. Betwist wordt dat de aanvraag in strijd is met het gemeentelijk IV-beleid. Van de zijde van de gemeente is bij herhaaldelijke vergaderingen aangegeven dat voor lopende zaken zoals het dossier van Van Aaken gezien moest worden of er een oplossing mogelijk was. Van een evidente strijdigheid met het beleid dat op 16 april 2016 zou zijn vastgesteld is derhalve geen sprake. Het bewuste gemeentelijk beleid is geenszins zo rigide als voorgesteld en is bovendien niet geïncorporeerd in een ruimtelijk plan of iets dergelijks. Indien en voor zover er al wel sprake zou zijn van geldend gemeentelijk beleid waar aan getoetst moet worden, quod non, dan geldt nog dat dit beleid in casu niet in stand kan blijven en geen weigeringsgrond kan vormen omdat sprake is van een lang lopende zaak en het weigeren van de vergunning afketst op algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. In het geval van Van Aaken is er geen relevante sprake van verslechtering van milieukwaliteit. Het verwijzen naar een nieuw GGD-advies kan derhalve geen stand houden. De overschrijding van de norm voor een aanvaardbare achtergronddepositie is niet aan de orde. Van Aaken stelt zich mede gelet op zijn gevestigde rechten op het standpunt dat er sprake is van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat. Aan de geurnormen wordt voldaan en is er ook om die reden in het licht van het gemeentelijk IV-beleid geen reden om de vergunning te weigeren.

De zienswijzen van Stichting Groen Kempenland, indiener zienswijze 2, indiener zienswijze 3, indiener zienswijze 4, indiener 5 en indiener zienswijze 6 zijn inhoudelijk gelijk en kunnen als volgt worden samengevat:

- m. Met de voorgenomen weigering van de onderhavige aanvraag wordt ingestemd.

Inhoudelijke behandeling ingebrachte zienswijzen:

Ad..a.

De aangevraagde bestemmingsplanherziening kan niet leiden tot een verlening van een omgevingsvergunning voor afwijken van het bestemmingsplan en staat derhalve los van de beslissing omtrent de aangevraagde planologische afwijking.

De strijdigheid van de vergunningsaanvraag voor afwijking van het bestemmingsplan met artikel 7.3. eerste lid aanhef en onder b. van de Verordening Ruimte Noord-Brabant blijft. Nu de rechtbank terecht geconstateerd heeft dat de bij het bestreden besluit vergunde vergroting van het bouwperceel in zoverre in strijd is met de Verordening Ruimte 2014, kon dit dan ook uitsluitend leiden tot de conclusie dat de vergunning ten onrechte niet is geweigerd.

In andere bewoordingen heeft de Raad van State over de onderhavige aanvraag eenzelfde conclusie getrokken (rechtsoverweging 2.2. van de uitspraak van 13 september 2017):

“Het betoog komt erop neer dat het thans in strijd met de Verordening Ruimte 2014 toegestane vergroting van het bouwperceel boven de maximale omvang van 1,5 hectare, in de toekomst via een bestemmingsplanwijziging ongedaan zal worden gemaakt, en dat het provinciebestuur als dat onverhoopt niet gebeurt op enige manier zal reageren.

Deze mogelijke toekomstige gebeurtenissen zijn echter niet van belang voor de bij het besluit te maken afweging. Ingevolge artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht moet strijd met de Verordening Ruimte 2014 immers reeds per definitie leiden tot een weigering van de vergunning.”

De zienswijze wordt niet overgenomen.

Overigens zal de aanvraag om bestemmingsplanherziening separaat aan de raad worden voorgelegd om hierover een besluit te nemen.

Ad. b. t/m m.

Het gestelde handelen in strijd met de genoemde algemene beginselen van behoorlijk bestuur kan niet leiden tot het alsnog verlenen van de gevraagde vergunning in strijd met regelgeving (Verordening Ruimte).

Gelet op de strijdigheid met artikel 7.3, eerste lid aanhef en onder b. van de Verordening Ruimte Noord-Brabant kunnen de overige in het ontwerpbesluit benoemde weigeringsgronden buiten beschouwing blijven. Het besluit tot weigering van de vergunning wordt - ten opzichte van het ontwerpbesluit - gewijzigd door uitsluitend de strijdigheid met voornoemd artikel 7.3, eerste lid aanhef en onder b. ten grondslag te leggen. Andere weigeringsgronden zoals genoemd in het ontwerpbesluit, zullen niet aan het weigeringsbesluit ten grondslag worden gelegd. Een verdere beoordeling van deze zienswijzen blijft daarom achterwege.